

לימוד מדרושינו פירנת חיה - התמידה

פסג, לפני הרכה שנית, בתקופה שבה לא החליטו עבודה לא שנתית, רכב לא חודשיים ולאפון לא יומיים, היו מסתובבים בינינו האון גיבורים. גיבורים שקטים. הגיבורים האלו לא עשו מעשה הרואי, ושעם לא הלך לפניהם. הם היו גיבורי ההתאדה. למשל האורה, כן כן, האורה הנה הקצת מיושן, שכבר ארבעים שנה בתוך המערכת, רציני, שקיז, נותן את מה שיכול ולא מכין למה שתכוונתם הצעירים שמדברים כל הזמן על שחיקה. או הפקיד, שמגיע בדיוקנות כל יום למקום עבודתו, עושה מלאכתו אמונה, ישר, דייקן, ולא מכין מדוע כל היום כולם מתחלפים סביבו ואיש לא מוצא מנוח. גם נהג האוטובוס, שכבר שנים נוסע על אותו קו, מכיר את נוסעיו, ושואל בשלומם, לחלק הוא אפילו הולחן למחות, יום יום, עולה באותה שעה ויורד באותה שעה, ומתקשה להכין למה כולם צופרים לו מאחור ולאן הם ממחרים. ואפילו תלמיד הישיבה – שישיב ולמד בהתאדה, בסקידה, יום אחרי יום, ודף אחרי דף, זה שהכין שבניין גדול נבנה מאלפי לבנים, אפורות, מרוכצות, אפילו די דמות. הוא פשוט ישב ולמד, לא חיפש להיות מיוחד, להכריז באיזו המצאה ייחודית, להיות שייך למשהו שצד לא עשו. לא, דווקא טוב לו כמה שכבר עשו לפניו. אחרים עשו, הוא עדיין לא, עכשיו תורו לבנות את הבניין שלו. בהתאדה, בעסקנות, יום יום. וכן, גם החייל – זה החפ"ש, שנשאר ברובאית ולא יצא לקורס מפקדים, והוא כבר שלוש שנים עושה אותו דבר, אימון-קו-אימון-קו, יום יום, שימון שמירה, כל שבוע טיפול שבועי, והוא ממשיך, מתמיד, עושה מלאכתו בסקט. אלף אחד לא שומע עליו, איש לא מהלל אותו, אבל הוא הזכא, עליו ועל שכמותו הכול עומד. הגיבורים השקטים האלו הם הגיבורים שלי. הם אלו שממלאים את המצאות, בין הברקה אחת לתברתה. הם ימי החול בין החגים. הם אפורים, פשוטים, ולא בולטים, הם גיבורים. כי אתם מכינים, עולות תמיד, זו שמוקרכת כל יום, שנעשית כל יום, בסקט, אבל בלי לוותר, יש לה מעלה מיוחדת. יש לה את הגבורה שלה. שמירת הלשון היומיומית, שמירת העיניים כל פעם מחודש, העלייה החמש מאות שמונים ושתיים למצדת השמירה, שגם אותה הוא עושה ברצינות, החלרה הרוטיונית על שנייט מקרא ואחד תרגום כל שבת, והפסקות כבר מוכרים כל כך. ההתחלה כל פעם מחודש בעבודת ה', לאחר עוד כישלון צורק. ויום יבוא, וכל הגיבורים האלו יולחנו לקדחת הכמה, בגדיהם פשוטים ואין דרצות על כתפיהם, מכוכה על פניהם, שהרי מעולם הם לא התבלטו, וכאלו נאמר להם תודה. תודה על ההתאדה, על העסקנות, על הגבורה, על זה שהיה מי שחי את החיים ולא חיפש כותרות, אלא פשוט היה. הגיבורים שלי לא יודעים שהם כאלו. הם לא מחפשים את הגבורה החז פעמית, זו הדורשת ריכוז אמא, אך מסתיימת מהר, אלא הם מתגברים כארי, יום יום, לעבודתו יתברך. (הרב אייל ורד)

"הדברים תמוהים. משה איש האלוקים ואחרון קדוש ה', לא עלתה בידם להעלות את המוני העם לדרגה הרצויה, ואילו מרים אחותם נעשתה גם יכולה! איך קרה הדבר? דומה שטוד ההצלחה היחידותית תלוי במידת הקשר של המחנך עם המוחנכים. משה רבנו לימד, דיבר והוכיח. אחרון – תורת אמת הייתה בפיהו, אהבת השלום שלו הקיפה את כל מחנה ישראל. אולם מרים, נוסף על הלימוד וההדרכה, על מעשי החסד שהתחילה בהם עוד בגיל צעיר ביותר במצרים, היא שרה עם הנשים! היא רקדה איתן! במקרא אנו פוגשים את מרים רק פעם אחת בתוך המחולות, אבל וודאי היה דבר זה חוזר בכל הדמנות של שמחה, בשבט או במשפחה. התורה אינה מוסרת לנו פרטים על החיים השוטפים של העם במדבר, אך המקרה הבודד יצא ללמד על מנהג של קבע. בכך נוצר קשר קרוב בין מרים לבין חניכותיה הנשים, ולקשר זה הייתה השפעה מכרעת. מה שלא זכו לו משה ואחרון, זכתה לו מרים".

(הרב נריה על פרשת חוקת)

היה היה בסין הרחוקה אדם צעיר שהחל לאבד תקווה בחייו. ראש השנה כמעט הגיע והוא הירחר על כל ההחלטות שקיבל על עצמו וכל מעשיו בשנה שחלפה. לצערו הרב, למרות מאמציו הרבים נראה ששום דבר לא השתנה – הוא נשאר אותו האדם, עם אותן הבעיות ואותם החסרונות. הייאוש החל מכרסם בליבו, עד שהחליט לפנות אל מורה חכם שגר בראש ההר הצופה אל הכפר בו התגורר. לאחר מסע של שלושה ימים ושלושה לילות הגיע האדם אל בקתתו של המורה. המורה ישב על כיסא צנוע שהיה מונח במרכז הבקתה ולימד את תלמידו, ולאחר שהסתיים השיעור פנה אליו ידידו וסיפר לו על לבטיו וספקותיו. המורה הקשיב בחיוך ושאל: "האם ידוע לך כמה זמן לוקח לצמח הבמבוק הענק לצמוח עד לגובה של בניין? אספר לך: בשנה הראשונה עליך לשתול את שתיל הבמבוק הזעיר ולהעניק לו אור שמש, דשן ומים בשפע. אל לך לצפות לשום גדילה נראית לעין. בשנה השנייה עליך להמשיך לטפח את השתיל הקטנטן. למרות שאתה מתמיד להשקותו בסבלנות, דבר לא מתרחש למרבה פליאתך – והוא לא גדל אף לא בסנטימטר. אף-על-פי-כן, אתה זוכר שסיפרו לך שלבמבוק לוקח זמן רב להראות סימן של התפתחות, ואתה מתאזר בסבלנות. עוד שנה חולפת. גם בשנה השלישית אתה ממשיך להעניק לצמח הקטן דשן ומים ומאפשר לאור השמש לחמם אותו מדי יום. בשלב זה רוב האנשים מרימים ידיים בייאוש, מוותרים על הבמבוק הקטן וחדלים להשקותו. אך עליך להתמיד! בשנה הרביעית, אתה מרים ראשך אל שאר הצמחים שבגנך, ורואה כיצד כולם עלו וצמחו היטב בארבע השנים שחלפו, ולא יכול שלא להתחיל להסס בלבך. בעוד כולם פורחים וצומחים – הבמבוק הזעיר נשאר כשהיה, חרף כל תשומת הלב, האהבה והזמן שהשקעת בו... בשנה החמישית", (כאן עצר המורה את דבריו ועיניו נצצו), "אז מתרחש הפלא שייגרם לך להוכח בכוחו העצום של הטבע. בבת אחת כמו במעשה קסמים, השתיל מזנק לשמים! גדל וגדל וגדל, הוא אפילו עשוי לעתים לצמוח במטר שלם ביום!... במשך שישה שבועות הוא צומח לגובה של שלושים מטרים. אם כן, כמה זמן לוקח לבמבוק לצמוח לגובה מדהים שכזה?" "שישה שבועות", ענה האיש. "טעות בידך ידידי. מדובר למעשה על צמיחה איטית שאורכת חמש שנים תמימות. אם בשלב מסוים במשך אותן חמש שנים היינו חדלים להשקות את השתיל הרך, הוא היה נובל ומת במהרה. מה באמת קרה במהלך כל אותם שנים? במשך 4 שנים היתה צמיחה, הצמיחה המופלאה מכל – כי היא התרחשה בעולם הבלתי נראה, בתהליכים ארוכים ונפלאים המתרחשים מתחת לפני השטח. מתחת לאדמה התפתחה רשת מסועפת וחזקה של שורשים המסוגלת לתמוך בצמיחתו המתפרצת של הבמבוק בשנה החמישית. זכור זאת: כל מה שנבנה מהר – עשוי ליפול מהר. צמיחה מצריכה סבלנות והתמדה, השקיה ואמונה פנימית. כל טיפת מים חשובה, כל צעד קטן משפיע לטובה, גם אם בטווח הקצר אין לכאורה תוצאות. יתכן ולא תבחין מיד בהבדל, אבל הצמיחה מתרחשת מתחת לפני השטח וממתינה לרגע בו תהיה מוכן לפרוץ קדימה. לעולם אל תתייאש! בנחישות והתמדה המשך לטפח את שורשי השינוי, בסופו של דבר, תפרוץ גם אתה ותגיע לגבהים עצומים."